

Je Praha 4 stále „Dobrá adresa“?

Aneta Krajcová

Kolik pravdy je v tomto sloganu Praha 4 – „Dobrá adresa“? Co vlastně znamená pojem dobrá adresa? Každý z nás má svůj pohled a představu, kde a za jakých podmínek se mu žije dobře. Téměř 15 tisíc cizinců, kteří pracují a žijí po celém světě, se zapojilo do rozsáhlého průzkumu kvality života. A víte, že Česká republika je sedmou nejlepší zemí na světě, kde žít?! Informace, že jsme předehnali Německo, nejlidnatější stát EU, Austrálii, kde žije více klokanů než lidí, nebo Švýcarsko, kde lidé zcela legálně jedí psi a kočičí maso a vlastní více zbraní na hlavu než Iráčané, je opravdu neuvěřitelná a famózní.

Z ekonomického pohledu je za pojmem dobrá adresa schováno bohatství, úspěch a vysoká životní úroveň. Kvalita bydlení v Praze 4 z tohoto hlediska začíná být srovnatelná s Prahou 1 i s Prahou 6. Co ale lidé v průzkumu nejvíce oceňují? A čím se stalo Česko zemí zaslíbenou? Rozhodující je pro nás kvalita infrastruktury, dostupnost zdravotní péče, vzdělání, bezpečnost, náklady na živobytí a nabídka pracovních příležitostí.

Praha 4 je stále pátým největším městem České republiky, tedy se logicky na tomto pozitivním hodnocení velmi podílí. Určitě jsme jedničkou v nabídce kvalitní zdravotní péče, málokdo si například uvědomuje, že poliklinika Budějovická je největší česká poliklinika a největší porodnice je v Podolí.

Přijďte si zatančit

Bezpečnost? Míru bezpečnosti je velmi složité hodnotit, ale jedním z kritérií je množství společenských akcí, které se v Praze 4 konají, ať již pod záštitou městské části a jednotlivých radních nebo pod záštitou soukromých subjektů. Osobně jsem nadšená z každé podané akce a snažím se i aktivně se svým malíčkým synem zapojit a projekt podpořit. Musím říct bravo nejlepší

rodičovské akci s kočárkem Prahou konanou ve Žlutých lázních, kde byl opět pokus o překonání českého rekordu - největšího počtu kočárků na jednom místě. Každoročně se snažím podpořit Avon pochod a vnést optimismus do žil ženám bojujících s rakovinou prsu i z druhého pohledu než je můj profesní, kdy jako plastický a rekonstrukční chirurg řeším druh a typ rekonstrukce prsu u jednotlivých pacientek. A kdo nestihl Vlnění ve Vlnitě, skvělou sousedskou happeningovou akci se swingovou kapelou, nebo první Tančírnu v Praze 4, určitě se přijďte zdokonalit v latinskoamerických tancích na druhou lekci Tančírny koncem července pod vedením taneční školy Maestro. Já i můj 8měsíční syn Enrico máme rezervovanou výuku Paso doble.

Praha 4 a významné osobnosti? Ani zde nezaostáváme za Prahou 1, 2 nebo 6. Velmi mne potěšil Štefan Margita, když při získání titulu čestný občan Prahy 4 prozradil, že právě on přemluvil Haničku Zagorovou, také čestnou občanku Prahy 4, aby si jako svůj domov v Praze zvolili právě čtyřku. Ovšem leckdy musíte být i ostražití, aby vás jeden z našich neváženějších lékařů, pan profesor MUDr. Pavel Paško, nesmetl řítící se ďábelskou rychlostí na branické cyklostezce. Ve stejný den jsem potkala charismatického a rozverného bohéma fotografa Jana Saudka na procházce s manželkou a synem. Dozvěděla jsem se, že oblečení, které nosí, si nemusí kupovat, ale dostává ho darem od svých milenek. A takových významných a zajímavých osobností na čtyřce žije spousta a určitě každého z nás velmi potěší se s nimi nezávazně potkat.

Praha 4 a budoucnost? Přeji si, ať se nám na čtyřce stále dobře a bezpečně bydlí, jsme zde šťastní a spokojení. A každý z nás politiků by si měl uvědomit jedno sokratovské moudro: „Kdo chce hýbat světem, ať nejprve hýbe sám sebou.“ A vy, milí občané, nezapomeňte si každý den říct větu Coco Chanel: „Žijeme jenom jednou. Tak by to měla být zábava.“

Aneta Krajcová (STAN-Tučňák), zastupitelka MČ Praha 4

Středozezí v Podolí

Tomáš Hrdinka

V čase psaní mého příspěvku v Praze zrovna panovaly holomrazy, možná že si ještě na ty poslední únorové dny, vážení čtenáři, vzpomínáte a alespoň se tou vzpomínkou trochu ochladíte. Právě v tamních ledových dnech jsem byl na rodinné procházce z Braníka na Výtoň, však tu cestu určitě sami znáte. To by nebylo nic zvláštního, nicméně nemohu se nepodělit o zážitek, který mě vždycky a zvláště za slunečného počasí na cestě zpátky uhrane.

Začíná to hned za Vyšehradským tunelem, mimochodem jedním z mála pražských tunelů, který se nepřizpůsobil rostoucí pražské do-

pravě, ale ta se naopak přizpůsobila jemu a jeho historické klenbě. Jakmile projdete oním tunelem, míjíte po pravé straně „okna do Vltavy“, jak já jim familiárně říkám, která lákají k nahlédnutí; ti odvážnější z vás se možná do nich i postaví, i když to může být poněkud riskantní (pšššt). A pak už to přijde, jakmile se objeví zátoka podolského přístaviště s pohupujícími se barevnými loďkami kolem úzkých betonových mol, připadám si jako ve Středomoří, třeba takové městečko Cassis na Azurovém pobřeží mě zrovna napadá. Jen místo vonících piní a cedrů nás na ostrohu vítají vzrostlé topoly, olše a smuteční vrby. Ta jejich vůně mi tady chybí, ale poletující a chechtající se racci jsou poměrně autentičtí, i když asi ne tak hlasití jako jejich mořští kolegové.

To hlavní, co dodává tomuto místu punc středomořského genia loci, však přijde ještě o pár kroků později a není náhodou, že přesně na hranici naší městské části, mezi levou a pravou zatáčkou kamenné nábřežní zdi. Objeví se silueta monumentální Podolské vodárny, vrcholného díla pražského neoklasicismu, která mi zdaleky připomíná

antický chrám na pobřeží Egejského moře. Zvláště za slunečných dní se vodárna doslova koupe ve slunečních paprscích a svou bělostí po nedávné revitalizaci září do daleka. Málokdo z nás si uvědomuje, jak moc může být tahle stavba prospěšná, pokud vypadne zásobování Prahy vodou z Želivky, a že pak i voda z Vltavy může být vlastně velmi pitná. Podívám-li se vlevo, cihlově červené taškové střechy podolské porodnice mě sice vrátí zpátky do pražské reality, nicméně stejně se ten obtížně popsatelný pocit středomořské atmosféry při opuštění Vyšehradského tunelu vždycky dostaví. A jak je to u vás? Třeba nejsem sám.

Máme se bát budoucnosti?

Ačkoliv duší Braničák, pro Podolí mám jistou slabost nejen proto, že jsem se tady narodil, ale i z důvodu, že zde doposud máme staříčkou univerzitní loděnici a několik semestrů jsem zde v rámci tělovýchovy na vodě v kanoi také strávil. I proto jsem jako zastupitel ostražitý k informacím, že by na samém konci podolského přístaviště mohl investor v budoucnu postavit luxusní marínu na úkor původních dřevěných staveb. Jako milovník Prahy obecně nemám nic proti revitalizaci území a celkem vkusně navrženému projektu, ale je třeba, aby se všichni partneři na jeho podobě domluvili, jako je tomu například v případě revitalizace odstavného smíchovského nádraží. Z informací, které mám, vyplývá, že se s naší loděnicí, byť třeba ve změněné podobě, vůbec nepočítá a podle návrhů to i vypadá, že by plánovaná stavba omezila mnou tolik vzývaný výhled na Podolskou vodárnu. Jen doufám, že zastupitelé v tomto nebo příštím období udělají všechno proto, aby se zmíněný středomořský duch z této lokality jednou nevytratil. Byla by to obrovská škoda.

Tomáš Hrdinka (ANO 2011), zastupitel MČ Praha 4